

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 28 PŽ-153/2024-2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac doc. dr. sc. Jelena Čuveljak, u pravnoj stvari predlagatelja osiguranja JARUŠČICA PROJEKT d.o.o. u stečaju iz Zagreba, Jaruščica 9, OIB 02217546383, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Kraljičković, odvjetnik u Zagrebu, Kninski trg 13, protiv protivnika osiguranja FANEL d.o.o. iz Zagreba, Savski gaj 3. put 18, OIB 17769855631, radi određivanja privremene mjere, odlučujući o žalbi predlagatelja osiguranja protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3261/2023-3 od 15. prosinca 2023., 12. veljače 2024.

riješio je

I. Ukida se rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3261/2023-3 od 15. prosinca 2023. i predmet se vraća prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

II. O zahtjevu predlagatelja osiguranja za naknadu troška drugostupanjskog postupka sud će odlučiti u konačnoj odluci.

Obrazloženje

1. Pobijanim rješenjem označenim u izreci ovog rješenja sud prvog stupnja je odbio (kao neosnovan) prijedlog za osiguranje novčane tražbine predlagatelja osiguranja u iznosu od 19.908,42 EUR / 150.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama određivanjem privremene mjere kojom bi se protivniku osiguranja zabranilo da otuđi i optereti nekretninu poblize navedenu u izreci tog rješenja uz zabilježbu te zabrane u zemljišnim knjigama, a koju će provesti zemljišnoknjižni odjel Općinskog suda u Novom Zagrebu (točka I. izreke rješenja) te je odbio kao neosnovan zahtjev predlagatelja osiguranja za naknadu troškova postupka osiguranja u iznosu od 1.952,22 EUR / 14.709,00 kn (točka II. izreke rješenja). Tako je prvostupanjski sud odlučio jer je ocijenio da u konkretnom predmetu nisu ispunjene zakonske pretpostavke za određivanjem privremene mjere iz članka 344. stavka 1. Ovršnog zakona („Narodne novine” broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20 i 114/22) niti da bi protivnik osiguranja pretrpio samo neznatnu štetu u

smislu članka 344. stavka 2. istog Zakona. Odluku o troškovima postupka prvostupanjski je sud donio primjenom odredbe članka 14. stavkom 7. Ovršnog zakona.

2. Protiv toga rješenja žalbu je podnio predlagatelj osiguranja pobijajući ga u cijelosti ne navodeći pri tome žalbene razloge. Žalitelj u žalbi u bitnom ističe da sud smatra da predlagatelj nije dokazao da bi protivniku osiguranja određivanjem privremene mjere zabrane otuđenja nekretnine nastala neznatna šteta te da nije učinio vjerojatnim da bi protivnik osiguranja poduzeo ili poduzima radnje kojima bi spriječio ili znatno otežao naplatu tražbine. Stav suda je paušalan u cijelosti. Nejasno je na koji bi način privremena mjera utjecala na poslovanje protivnika. Predložena mjera zabrane otuđenja nekretnine ne onemogućava protivnika da istom raspolaže te ne onemogućava protivnika da istu otuđi trećim osobama, a vrijednost nekretnine je višestruko veća od tražbine iz ovog postupka pa stoga obrazloženje suda o očekivanjima kupaca i mogućnosti poslovanja protivnika su čisto špekulativne prirode. Bez predložene mjere osiguranja protivnik osiguranja može nekretninu slobodno otuđiti, a to je jedina imovina protivnika te time izravno onemogućiti predlagatelja u namirenju tražbine. Stav suda da predlagatelj nije učinio vjerojatnim da je protivnik osiguranja imao namjeru poduzimanja ili da poduzima radnje kojima će spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine isti obrazlaže na način koji je u suprotnosti sa svrhom i ciljem predložene mjere osiguranja. Žalitelj postavlja pitanje na koji način bi predlagatelj osiguranja o ovoj fazi postupka trebao sudu ukazati i dokazati da će protivnik osiguranja otuđiti, prikriti ili na drugi način raspolagati imovinom ukoliko njegove radnje ne moraju bili i nisu publicirane u javnim očevidnicima, registrima i slično. Iz navoda i dokumentacije koja prileži prijedlogu za osiguranje, prvenstveno sudskoj odluci kojom se nalaže protivniku osiguranja da predlagatelju plati traženi iznos i činjenici da protivnik osiguranja nije postupio sukladno jasnom sudskom nalogu (koji zbog specifičnosti slučaja nema karakter ovršne isprave) jasno proizlazi da postoji tražbina predlagatelja osiguranje te da protivnik osiguranje nema namjeru dobrovoljno ispuniti tražbinu. Žalitelj se slaže sa stavom suda da protivnikovo odbijanje dobrovoljnog ispunjenja tražbine samo po sebi ne znači da je opasnost učinjena vjerojatnom, no notorno je da u ovakvim postupcima protivnik kreće s radnjama onemogućavanja naplate tek po primitku tužbe i/ili zahtjeva za osiguranje što sud gubi iz vida. Žalitelj predlaže da se preinači pobijano rješenje, a podredno ukine i vrati na ponovno postupanje; žalitelj potražuje trošak drugostupanjskog postupka u ukupnom iznosu od 1.952,22 EUR.

3. Žalba predlagatelja osiguranja je osnovana.

Ispitavši pobijano rješenje temeljem odredbe članka 365. stavaka 1. i 2., te čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23) u vezi s člankom 21. stavkom 1. Ovršnog zakona u granicama razloga određenih u žalbi te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka, ovaj sud nalazi da je sud prvog stupnja donio nepravilnu odluku.

4. Iz spisa proizlazi da je predlagatelj osiguranja podnio tužbu s prijedlogom za određivanjem privremene mjere s time da je tužbenim zahtjevom potraživao iznos od 19.908,42 EUR s pripadajućim zateznim kamatama navodeći da je protivniku osiguranja (tuženiku) u stečajnom postupku rješenjem o dosudi Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1094/21-499 od 6. prosinca 2018. naloženo da u cijelosti isplati neplaćenu kupovninu u iznosu 153.900,00 kn za nekretninu poblje navedenu u tužbi i to najkasnije u roku od tri dana, no protivnik osiguranja je samo djelomično uplatio kupoprodajnu cijenu 10. prosinca 2018. (iznos od 3.900,00 kn) tako da nije platio dio kupovnine u iznosu od 150.000,00 kn odnosno 19.908,42 EUR (premda je protivnik osiguranja 16. kolovoza 2018. uknjižen u zemljišnim knjigama kao vlasnik nekretnine). Nadalje, u prijedlogu za osiguranje predlagatelj osiguranja je naveo da protivnik osiguranja unatoč opetovanim pisanim pozivima od strane Trgovačkog suda u Zagrebu nije postupio prema zahtjevima za uplatu preostalog iznosa kupovnine pa je stoga jasno vidljivo postojanje opasnosti da će protivnik osiguranja bez određivanja privremene mjere otuđiti imovinu (nekretninu koja je predmet osiguranja), kako bi spriječio naplatu predmetne tražbine; osim toga, predlagatelj osiguranje je u svom prijedlogu za osiguranje naveo i da protivnik osiguranja predloženom mjerom neće pretrpjeti nikakvu štetu. Postupajući po tom prijedlogu za osiguranje, prvostupanjski je sud donio pobijano rješenje.

5. Odredbom članka 344. stavka 1. Ovršnog zakona je propisano da se privremena mjera radi osiguranja novčane tražbine može odrediti ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje tražbine i opasnost da će bez takve mjere protivnik osiguranja spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine time što će svoju imovinu otuđiti, prikriti ili na drugi način njome raspolagati. Prema tome, iz navedene zakonske odredbe proizlazi da sud može donijeti rješenje o osiguranju određivanjem privremene mjere ako su kumulativno ispunjene dvije pretpostavke: a) predlagatelj osiguranja mora učiniti vjerojatnim postojanje svoje tražbine i b) predlagatelj osiguranja mora učiniti vjerojatnim postojanje opasnosti da će protivnik osiguranja bez takve mjere spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine predlagatelja osiguranja tako što će svoju imovinu otuđiti, prikriti ili na drugi način njome raspolagati.

6. Ne ulazeći ovom prilikom u ispitivanje vjerojatnosti tražbine predlagatelja osiguranja, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilno ocijenio da predlagatelj osiguranja nije učinio vjerojatnim postojanje opasnosti da će protivnik osiguranja bez takve mjere spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine predlagatelja osiguranja tako što će svoju imovinu otuđiti, prikriti ili na drugi način njome raspolagati. Naime, nepostupanje protivnika osiguranja da unatoč opetovanim pozivima od strane Trgovačkog suda u Zagrebu uplati predlagatelju osiguranja neplaćeni iznos kupovnine ne ukazuje na postojanje subjektivne opasnosti da će protivnik osiguranja spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine predlagatelja osiguranja. Naprotiv, predlagatelj osiguranja je u ovom postupku osiguranja morao ukazati na konkretne radnje koje je protivnik osiguranja poduzeo, odnosno koje namjerava poduzeti, a s ciljem da spriječi ili znatno oteža naplatu tražbine predlagatelja osiguranja time što bi svoju imovinu otuđivao, prikrivao ili na drugi način njome raspolagao. Sama činjenica koju je predlagatelj osiguranja naveo u svom prijedlogu za osiguranje da protivnik osiguranja nije postupio prema zahtjevu/zahtjevima Trgovačkog suda u Zagrebu da

uplati iznos od 19.908,00 EUR / 150.000,00 kn ukazuje na izbjegavanje ispunjenja obveze, ali ne i na poduzimanje radnji kojima je cilj onemogućiti ili znatno otežati naplatu tražbine predlagatelja osiguranja u slučaju da prvostupanjski sud povodom tužbe donese kondemnatornu presudu u korist predlagatelja osiguranja.

Jednako tako, ni činjenica koju je predlagatelj osiguranja naveo u tužbu da je protivnik osiguranja 22. studenoga 2018. raspolagao nekretninom koju je prethodno stekao putem javne dražbe ne upućuje na postojanje subjektivne opasnosti da će protivnik osiguranja onemogućiti naplatu potraživanja predlagatelja osiguranja. Naime, činjenica što je protivnik osiguranja pet godina prije pokretanja postupka osiguranja raspolagao jednom nekretninom ne ukazuje na to da protivnik osiguranja (sada) poduzima ili da namjerava poduzeti radnje koje onemogućuju ili znatno otežavaju naplatu tražbine predlagatelja osiguranja. Pri tome, ni činjenica koju je predlagatelj osiguranja naveo tek u žalbi da je nekretnina koja je predmet osiguranja jedina imovina protivnika (osim što ničim nije dokazana i što predlagatelj osiguranja sukladno odredbi članka 352. stavka 1. Zakona o parničnom postupku u vezi članka 21. Ovršnog zakona tu činjenicu ne može osnovano isticati u žalbi), sama po sebi ne ukazuje na postojanje subjektivne opasnosti da će protivnik osiguranja bez predložene mjere osiguranja spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine predlagatelja osiguranja.

Prema tome, s obzirom na to da predlagatelj osiguranja nije učinio vjerojatnim postojanje subjektivne opasnosti da će protivnik osiguranja bez predložene mjere osiguranja spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine predlagatelja osiguranja tako što će svoju imovinu otuđiti, prikriti ili na drugi način njome raspolagati, nije ispunjena jedna od zakonskih pretpostavki koje sukladno odredbi članka 344. stavka 1. Ovršnog zakona moraju biti kumulativno ispunjene da bi sud odredio predloženu privremenu mjeru.

7. Međutim, odredbom članka 344. stavka 2. Ovršnog zakona je propisano da predlagatelj osiguranja ne mora dokazivati opasnost iz članka 344. stavka 1. Ovršnog zakona ako učini vjerojatnim da bi predloženom mjerom protivnik osiguranja pretrpio samo neznatnu štetu.

Prvostupanjski sud smatra da u konkretnom slučaju predlagatelj osiguranja nije učinio vjerojatnim da bi mjerom zabrane otuđenja i opterećenja nekretnine do okončanja parničnog postupka protivniku osiguranja nastala samo neznatna šteta. Naime, prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane odluke (točka 9. obrazloženja; str. 3. odluke odnosno str. 47. spisa) smatra da bi predložena mjera osiguranja (u slučaju da ju je sud prihvatio) mogla utjecati na poslovanje protivnika osiguranja koji sve do pravomoćnog okončanja parničnog postupka pokrenutog tužbom predlagatelja osiguranja ne bi mogao raspolagati nekretninom, a što bi utjecalo na njegovo poslovanje. Međutim, takva ocjena prvostupanjskog suda je pogrešna. Ovo stoga jer, premda se protivniku osiguranja određivanjem mjere doista smanjuje mogućnost raspolaganja nekretninom budući da potencijalni kupci nekretnine možda neće htjeti kupiti nekretninu s upisanom zabilježbom zabrane raspolaganja do okončanja parničnog postupka, ta činjenica sama po sebi ne utječe na poslovanje protivnika osiguranja jer protivnik osiguranja i bez prodaje predmetne nekretnine

obavljajući djelatnosti koje su predmet njegova poslovanja može stjecati imovinu iz koje bi podmirivao obveze svojim vjerovnicima.

8. Upravo zbog navedenog, budući da prvostupanjski je sud nije ispitao da li bi predloženom mjerom osiguranja protivnik osiguranja pretrpio samo neznatnu štetu, to je pogrešno odbio kao neosnovan prijedlog predlagatelja osiguranja za određivanjem mjere osiguranja i, sukladno tome, odbio zahtjev predlagatelja osiguranja za naknadu troškova postupka osiguranja.

Slijedom navedenog, žalbu predlagatelja osiguranja je valjalo uvažiti kao osnovanu, ukinuti pobijano rješenje prvostupanjskog suda i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovni postupak, a na temelju odredbe članka 380. točke 3. Zakona o parničnom postupku u vezi s člankom 21. stavkom 1. Ovršnog Zakona.

9. U nastavku postupka sud prvog stupnja će ponovno ispitati bi li protivnik osiguranja određivanjem predložene mjere osiguranja pretrpio samo neznatnu štetu u smislu odredbe članka 344. stavka 2. Ovršnog zakona te će ovisno od navedenog donijeti novu na zakonu osnovanu odluku koju će valjano obrazložiti.

10. Sukladno odredbi članka 166. stavka 3. Zakona o parničnom postupku u vezi s člankom 21. stavkom 1. Ovršnog Zakona o troškovima predlagatelja osiguranja povodom njegova pravnog lijeka sud će odlučiti u konačnoj odluci.

Zagreb, 12. veljače 2024.

Sudac
doc. dr. sc. Jelena Čuveljak

Broj zapisa: **9-30862-fa60e**

Kontrolni broj: **08a7b-55817-cc1e5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Jelena Čuveljak, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.